

[Frank Jensen]

og den nuværende er, at vi gør alt – alt, hvad der overhovedet står i vores magt – for at knække den arbejdsløshedskurve. Vi gør alt, hvad vi kan, for at skabe ny beskæftigelse.

Men SF ved godt – det tror jeg hr. Jes Lunde ved, som også var inde på det spørgsmål – at skal det lykkes for os at fastholde både kvaliteten og servicen i den offentlige sektor, så er vi nødt til at have den private sektor med. Vi er nødt til at have bragt sammenhæng i den økonomiske politik og i det grundlag, der skal skabe baggrund for, at vi kan have det velfærds-samfund, vi har. Og derfor mener jeg, at der med den dosering, som regeringen har lavet af de instrumenter, som en regering nu engang sidder inde med for at kunne påvirke samfundsudviklingen, er fundet den rigtige balance.

Nu er det vigtigt for os, at vi ikke bare sætter det hele over styr her i efteråret ved at give plads for, at der kan komme et VKZ-flertal her i Folketinget. Det er afgørende for den fremgang, der nu er skabt i det danske samfund, at vi ikke går fejl af hinanden, vi, der mener, at beskæftigelsen er det allervigtigste punkt på den politiske dagsorden. Derfor en opfordring til, at vi prøver at stå sammen her og prøver at forstå hinandens baggrund og argumentation.

Så er der det yderligere problem, som jeg godt kan se at der måske kan være noget appel i, når folk siger: Jamen når nu der bliver skabt nye arbejdspladser i det omfang, som I siger, hvorfor knækker ledighedskurven så ikke nu? Det findes der forklaringer på. Det virker ofte, som om man forsøger at bortforklare realiteter, men realiteterne er jo, at når konjunkturerne vender og opsvinget kommer, så kalder man alle folk af huse; det gælder også den skjulte arbejdsløshed, der var under den tidligere regering. Arbejdsstyrken voksede i andet halvår af 1993 med 16.500 mennesker. Det er ikke noget, vi er kede af, for nu er der nogle mennesker, der tror på nye muligheder, fordi der er kommet et regeringsskifte.

Derfor skal vi ikke bare sige til dem: I kan bare gå tilbage i det sociale system. Nej, vi skal prøve at skabe den baggrund, der gør, at de uddannelsesmæssigt og kvalifikationsmæssigt kan løftes op til at hage sig fast på arbejdsmarkedet.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Der har nu været 22 korte bemærkninger i

denne omgang. Jeg henstiller derfor til, at vi nærmer os en afslutning.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg er meget enig med hr. Frank Jensen i, at det er en hel nødvendig betingelse for at få gjort noget ved arbejdsløsheden, at der ikke kommer et KVZ-flertal. Det kan vi meget hurtigt blive enige om. Den form for økonomisk politik, der er ført fra borgerlig side, vil forværre den økonomiske krise og vil meget direkte forværre levevilkårene både for de arbejdsløse og for mange andre mennesker på et helt andet niveau end de bedst stillede i vores samfund.

Men det ser jo ud til, at det at undgå et KVZ-flertal ikke er nok, ikke er en tilstrækkelig betingelse for at fjerne arbejdsløsheden. Sådan må vi jo se det, når vi kigger på regeringens politik.

Vi kan jo se, at regeringen lægger en politik frem, hvor Det Økonomiske Råd mener, at arbejdsløsheden i år 1996 stadig væk vil være over 300.000. Vi kan se, at regeringen selv lægger en finansredegørelse frem, der viser, at regeringen selv tror, at arbejdsløsheden vil være på langt over 200.000 i år 2000, altså helt fremme ved årtusindskiftet; over 200.000 ledige, siger regeringen selv. Det synes vi i SF simpelt hen ikke er godt nok, og det er derfor, at vi må sige: Ja, det er rigtigt; det er vigtigt at undgå KVZ-flertallet for at få gjort noget ved arbejdsløsheden. Men det er ikke en tilstrækkelig betingelse. En betingelse mere er, at SF får noget større indflydelse herinde, så regeringen begynder at lytte til os og begynder at være parat til at føre en økonomisk politik, hvor man får mere arbejdsløshedsbekæmpelse for pengene. Det er jo det, det drejer sig om.

Regeringen har valgt at bruge de milliarder, den havde, på at øge det private forbrug. Vi ved, at det giver for lidt på arbejdsløsheden. Det giver import. Det giver måske arbejdspladser andre steder i verden, men ikke så meget her.

Hvorfor sadler regeringen ikke om? Hvorfor begynder den ikke at lytte til, at man kan få langt mere beskæftigelse ud af at satse på uddannelse, satse på at få løst de problemer, vi har i den offentlige service, satse på omfordeling af arbejdet, fordele arbejdet mellem men-